

Sygnatura akt I Cupr 592/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 23-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Maja Zajac

po rozpoznaniu w dniu 23-09-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa e. N. S. F. I. Z.

przeciwko J. G.

- o zapłatę

oddala powództwo

Sygnatura akt I Cupr 592/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa e. N. S. F. I. Z.w W.wniosła o zasądzenie od pozwanego J. G.kwoty 564,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Strona powodowa wskazała, iż pozwanego łączyła z (...) Bank S.A. umowa bankowa na podstawie której Bank oddał do dyspozycji pozwanego środki pieniężne, a pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonej kwoty wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania. W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień stosunku zobowiązaniowego Bank wypowiedział umowę, wskutek czego cała kwota niespłaconej należności głównej stała się w dniu 21 sierpnia 2013 roku wymagalna wraz z kwotą należnych odsetek za opóźnienie. Działania Banku zmierzające do wyegzekwowania należności okazały się bezskuteczne. W dniu 21 sierpnia 2013 roku Bank zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanym. Na dochodzoną kwotę składała się należność główna (kapitał) w wysokości 524,31 zł oraz odsetki karne za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału naliczane wg określonej w umowie stopy procentowej, które na dzień sporządzenia pozwu wynosiły 40,33 zł.

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy (...)stwierdził w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt (...)brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

W dniu 21 sierpnia 2013 roku (...) Bank S.A.w W.(zbywca) zawarła ze stroną powodową e. N. S. F. I. Z.w W.(nabywca) umowę przelewu wierzytelności nr (...). Przedmiotem umowy była sprzedaż portfela wierzytelności, w którego skład wchodziły pakiety(...)przysługującego zbywcy z tytułu zawartych umów kredytu w stosunku do dłużników, na rzecz nabywcy, o czym stanowił § 2 umowy. Zgodnie z treścią § 3 ust. 3 umowy szczegółowe zestawienie wierzytelności ze wskazaniem nr (...), imieniem i nazwiskiem dłużnika oraz wskazaniem wierzytelności wchodzących w skład portfela wierzytelności zostało zawarte w załączniku nr (...)

Dowód :

- ***umowa przelewu wierzytelności, k. 23 – 26***

W dniu 6 marca 2014 roku pełnomocnik strony powodowej M. B. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej, z którego wynika, że w dniu 21 sierpnia 2013 roku strona powodowa nabyła od (...) Bank S.A. w W. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy ERO\ (...). Wierzytelność na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 564,64 zł, w tym kapitał w kwocie 524,31 zł oraz odsetki w kwocie 40,33 zł.

Dowód :

- ***wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z 6.03.2014 r., k. 14,***
- ***pełnomocnictwo z 30.09.2013 r., k. 18a***

Pismem z dnia 6 maja 2014 roku pozwany wezwany został do zapłaty na rzecz strony powodowej kwoty 786,90 zł w terminie do dnia 19 maja 2014 roku z tytułu zadłużenia wynikającego z umów zawartych z (...) Bank S.A. w W.. Na żadaną kwotę składał się kapitał w kwocie 564,64 zł, odsetki w kwocie 12,26 zł oraz koszty w kwocie 210 zł.

Dowód :

- ***wezwanie do zapłaty, k. 27***

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać

dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, a także swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość, ale przede wszystkim swoją legitymację czynną.

Nie jest w ocenie Sądu wystarczającym dowodem wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, albowiem na mocy art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 roku, nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) zarówno księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, jak również wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie mają mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Przedłożony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 6 marca 2014 roku, jako dokument prywatny nie może stanowić samodzielnego dowodu przejścia uprawnień oraz wysokości zobowiązania pozwanej, zatem konieczne było poparcie twierdzeń w nim zawartych za pomocą innych źródeł dowodowych.

Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem ani w zakresie należności głównej, ani w zakresie skapitalizowanych odsetek, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania pozwanego. Nie wiadomo bowiem, co jest podstawą oraz jakiego okresu dotyczy należność w kwocie 564,64 zł. Wszak uzasadniając podstawę roszczenia strona powodowa odwołała się do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 sierpnia 2013 roku, jednakże analiza treści wskazanego dokumentu nie pozwala na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności. W przedłożonej przez stronę powodową umowie nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś z jej treści wynika, iż szczegółowe zestawienie wierzytelności stanowiących przedmiot umowy zawarte zostało w załącznikach nr (...) do umowy, które stanowiły jej integralną część i nie zostały przez stronę powodową przedłożone.

W związku z tym wątpliwa w ocenie Sądu okazała się legitymacja czynna strony powodowej.

Umowa z dnia 21 sierpnia 2013 roku odwołuje się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wierzytelności.

Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy cesji, na którą się powołała, co z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanego.

Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa cesji wierzytelności.

Przypomnieć można także, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. Skoro więc, jak twierdzi strona powodowa, nabyła wierzytelność w sierpniu 2013 roku, miała ponad pół roku na przygotowanie odpowiednich dokumentów. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z

umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się całkowicie bierną postawą. Brak złożenia jakiegokolwiek dokumentu pochodzącego od wierzyciela pierwotnego dowodzącego istnienia zobowiązania i jego wysokości również wpłynął na powzięcie wątpliwości Sądu co do zasadności powództwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.